

Sygn. akt IV CSK 75/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko N. w S.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 sierpnia 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3060 (trzy tysiące sześćdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód K. G. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 sierpnia 2018 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 23 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w zw. z art. 81 w zw. z art. 83 w zw. z art. 78 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że „w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymagające szczególnego rozważenia, a także powstała potrzeba wykładni art. 23 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w zw. z art. 81 w zw. z art. 83 w zw. z art. 78 ust. 2 Pr. Aut. wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, o której mowa w 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.”. Uzasadnienie wniosku odnoszące się do powołanych przyczyn przyjęcia skargi skarżący zakończył wzmianką: „Ze względu na powyższe wskazać należy, że niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a co za tym idzie zasługuje na przyjęcie oraz na rozpoznanie na rozprawie, o co niniejszym wnoszę”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Warunków tych nie spełnia uzasadnienie wniosku zawartego w skardze kasacyjnej powoda.

Powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli oczywistą zasadność skargi, pozostało bez uzasadnienia, gdyż nie można za uzasadnienie uznać przytoczonego wyżej sformułowania.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., czyli potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa, wymaga wykazania, że na tle określonych przepisów ujawniły się w judykaturze istotne rozbieżności, które należy zobrazować przez przytoczenie konkretnych orzeczeń wydanych w podobnych stanach faktycznych i prawnych

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29) albo przedstawienia w drodze stosownej argumentacji prawnej, na czym polegają poważne i niewyjaśnione dotychczas w orzecznictwie poważne wątpliwości interpretacyjne. Powołując się w zakresie tej przyczyny na to, że wymienione łącznie i we wzajemnym powiązaniu przepisy wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący nie powołał orzeczeń świadczących o rozbieżnościach w judykaturze, a tym samym nie wykazał potrzeby ujednoczenia wykładni, o którą chodzi w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku brak także precyzyjnego sformułowania, a tym bardziej uzasadnienia, jaka jest zasadnicza trudność w zrozumieniu treści i znaczenia powołanych przepisów. Potencjalne problemy mogą się wiązać z zastosowaniem powołanych przepisów, a nie z ich wykładnią.

Zarówno w uzasadnieniu tej przyczyny przyjęcia skargi, jak i przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., sformułowane przez skarżącego wątpliwości są osadzone w kontekście konkretnych okoliczności sprawy i w istocie nie chodzi o rozwiązanie abstrakcyjnego i mającego uniwersalne znaczenie poważnego problemu prawnego, lecz o poddanie kontroli Sądu Najwyższego stanowiska zajętego przez Sąd odwoławczy. Co więcej, podobnie jak w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, wywody skarżącego opierają się na twierdzeniach, które nie mają oparcia w wiążąco ustalonej podstawie faktycznej wyroku.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, poza precyzyjnym sformułowaniem określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na jego tle zasadniczo rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wykazania dlaczego jest ono „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Kwestie sformułowane przez skarżącego nie spełniają tych kryteriów, a ponadto nie budzą żadnych wątpliwości („czy można dowolnie eksploatować

fakty z życia intymnego osoby zmarłej, w powiązaniu z wizerunkiem danej osoby, maską artystyczną oraz jej dorobkiem artystycznym?)” lub mają charakter zbyt ogólny („konieczne jest określenie granic w jakich można korzystać z wizerunku i faktów z życia osobistego osoby zmarłej”) albo nie wywołują poważnych wątpliwości interpretacyjnych („powstaje pytanie, kto jest uprawniony do dochodzenia a) roszczeń w związku z naruszeniem dobra osobistego jakim jest kult osoby zmarłej oraz b) roszczeń w związku z naruszeniem prawa do wizerunku, maski artystycznej”) i odnoszą się w istocie do oceny okoliczności faktycznych pod kątem zastosowania określonych przepisów w danej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 2 k.p.c.